

NOTA PRELIMINAR

L'obediència de la dona del pastor és un tríptic, i com a tal està compost per tres plafons en els quals s'il·lustren aspectes complementaris d'un tot (en aquest cas, tres veus al voltant d'un mateix concepte, el concepte de **submissió**).

L'escena té l'aparença d'una masia rústica, una llar familiar i diàfana, amb sostrada i columnes de fusta i amb finestrals amples que donen a la vall. D'aquesta manera, l'espai es percep com una unitat, i el fet que hi coexisteixin temps passats, presents i futurs no la trenca, sinó que la construeix.

Els personatges femenins delimiten els tres segments escènics amb la veu, les accions o la mera presència. Els personatges masculins són les frontisses del tríptic, els vasos que comuniquen els diferents plafons. A un costat de l'escena es fa de nit, a l'altre es fa de dia. Al mig, una densa foscúria reclama l'aparició de llum elèctrica.

PERSONATGES FEMENINS

La dona del pastor

La jove abandonada i sola

Un nadó

A cadascuna d'aquestes dones li correspon un terç del prosceni. A l'esquerra, la jove abandonada i sola espera asseguda, al costat d'una finestra. Al mig, un parc de nadó sobre el qual cau un reflex d'una llum de neó verda i vermella, que procedeix d'un exterior nocturn indeterminat. Al costat dret, la dona del pastor espera asseguda, al costat d'una finestra.

PERSONATGES MASCULINS

El pastor

El zelador

El director de cinema pornogràfic

Idealment (però no necessàriament), els tres personatges masculins estarien interpretats per un únic actor que transitaria pels tres espais, canviant de registre durant la sortida d'un plafó i l'accés a un altre. Només un d'aquests personatges, el director, té veu pròpia.

1. UN TOC D'ATENCIÓ

Surt el sol al plafó dret.

Al principi és quasi imperceptible, però la forma que han agafat les coses comença a banyar-se a poc a poc de llum.

Un ramat de cabres aguaita a fora. Se sent la dringadissa de les esquelles, i a mida que s'escolti amb atenció s'intuirà com alguns cabrits mamen de les mamelles que se'ls han facilitat.

EL PASTOR està estès al llit, de costat, de cara a la paret. No es mou, però se'l sent respirar amb dificultat.

LA DONA DEL PASTOR, amb camisa de dormir i una manta gruixuda per sobre el cos, fa foc i posa una casseroleta amb aigua a sobre de la petita flama.

Després mira la lenta albada per la finestra.

LA DONA DEL PASTOR: Trucaria al metge si no fos perquè moriràs de totes maneres. Per la cara que fas, potser fins i tot mors avui mateix. Què en traiem, de molestar a ningú? No trobes?

EL PASTOR no contesta. Un plor suau de NADÓ comença a sentir-se des del parc.

Val més que no t'aixequis. No facis res.

LA DONA DEL PASTOR seu al costat del foc, es mulla les mans en un gibrell amb aigua i se les passa pel cos.

Tampoc no creguis que m'apassiona la idea de sortir ara al camp, jo sola, amb les cabres, però quina altra opció hi ha? Donar-los palla i gra, només. I no n'hi ha per a totes. Val més treure-les i que es reparteixin la poca gespa que hi hagi.

LA DONA DEL PASTOR mira fixament el seu marit.

Tu no pots conduir ningú ara mateix, així que ho faré jo. D'acord?

Es gira d'esquena i continua rentant-se.

Gràcies.

EL DIRECTOR DE CINEMA PORNOGRÀFIC surt d'entre les ombres del fons del plafó central, vestit amb un bati de color clar, visiblement molest per la interrupció del seu somni. S'apropa al parc. N'observa atentament l'interior, sense fer res més, només mirant i escoltant els gemecs.

LA DONA DEL PASTOR: Si realment estàs a punt de morir em fa gràcia que ho facis ara, quan ja estic tan cansada. Cal que t'adonis que t'he estat rentant la roba de treballar i la d'anar de putes durant trenta anys, t'he fet el menjar, partit la llenya, escombrat i fregat el terra de la casa cada dia, perquè les cases de camp s'omplen de merda quan obres la porta, ja ho saps, he llaurat la terra jo sola, la majoria de les vegades, i després l'he sembrada, clar, i he emmagatzemat la collita perquè no es podrís, he cuidat els altres animals

que no són cabres i que també tenen dret a viure, he arrencat herbes del camp perquè no et posis malalt i moris abans d'hora, he estat fent-te palles cada matí quan ja no podia seguir fent l'amor amb tu, però t'he seguit donant plaer perquè ho necessitaves i a mi no em costava res, he enterrat la brossa, ho he cuidat tot quan tu no eres a casa, he cuidat aquesta casa amb dents i ungles de maneres que ni t'imagines, així que ara estic molt cansada, com podràs comprendre.

El director s'acota sobre el parc.

Però sembla que finalment hi haurà un canvi per aquí.

EL DIRECTOR treu del parc un biberó buit. Els plors del NADÓ es fan més forts. Després retrocedeix cap a una taula de cuina, al fons, on prepara un litre de llet en pols i l'escalfa en un microones.

Mentrestant, la llum crispada del capvespre enlluerna LA JOVE ABANDONADA I SOLA al plafó esquerre. Vestida amb un uniforme hospitalari blanc i una rebeca fosca per sobre, la jove mira la davallada lenta del sol a través de la finestra.

LA JOVE ABANDONADA I SOLA: Quan va acabar la classe, el tutor em va demanar que em quedés a parlar amb ell. Així que vaig guardar les meves coses i vaig esperar que tothom marxés. Quan ja ens vam quedar sols, el tutor va començar a escurar-se el coll i a bellugar-se assegut a la cadira i després d'una estona em va dir: «No pots mirar així la gent». «Així com?», vaig dir jo. «Així. Com tu fas. No pots mirar-me d'aquesta manera, i menys encara aquí, a l'aula». «Aquestes mirades teves estan totalment fora

de lloc». Em vaig posar vermella com un tomàquet. Jo no sabia que l'hagués estat mirant de cap manera estranya. De vegades em deixo portar pel que penso i sembla que estigui mirant molt fixament algú o alguna cosa quan en el fons el meu cap és en un altre lloc. No ho faig a propòsit. El tutor va concloure la bronca dient-me que la propera vegada m'obriria un expedient, i va subratllar: «Per comportament obscè», i d'aquesta manera ja s'ho va treure de sobre. Tot el que li calia en aquell moment era que marxés d'allà immediatament, que m'endugués la meva cara vermella i els meus ulls oberts com ferides a un altre lloc.

EL DIRECTOR observa la llum que emana el microones en funcionament com si fos testimoni d'una supernova. El NADÓ plora encara més.

LA JOVE ABANDONADA I SOLA: Des d'aleshores, intento no molestar gaire. No vaig pel món mirant què puc treure de la gent. Em mantinc al meu lloc, a l'espera. Sobretot ara. Podria haver estat diferent, clar, però aquesta va ser la meva entrada al món dels adults, i no cap altra. Hi vaig entrar disculpant-me per tot, disculpant-me pel que podria arribar a fer i fins i tot pel que podria arribar a pensar. Encara no he deixat de demanar perdó.

EL DIRECTOR agafa el biberó ja calent i el torna al parc. Agafa EL NADÓ entre els braços. Per primera vegada, la comença a amanyagar.

Comença l'acte de l'alimentació.

EL NADÓ succiona la llet calenta. EL DIRECTOR l'observa amb atenció.

EL DIRECTOR: Empassa a poc a poc. A poc a poquet. Així.

LA JOVE ABANDONADA I SOLA: Ho sento.

EL DIRECTOR: Què, te'l beuràs sencer, no? Malparida.

LA JOVE ABANDONADA I SOLA: Ho sento molt.

EL DIRECTOR: Ja et puc dir malparida que tu segueixes aquí mamant, com si res. I no només puc dir-te el que vulgui sinó que puc fer el que vulgui amb tu, perquè ets petiteta i la teva resistència als canvis és mínima...

LA JOVE ABANDONADA I SOLA: Volia que tot sortís bé.

EL DIRECTOR: ...perfecta.

LA JOVE ABANDONADA I SOLA: No sé com he pogut fer-ho tan malament.

EL DIRECTOR: Però tu mama tranquil·la. Només abusaré de tu de paraula. Al cap i a la fi, no ets una qualsevol. Ets la meva filla. I encara que tu no ho hagis de saber mai, per mi això compta.

LA JOVE ABANDONADA I SOLA: Ho sento, pare.

EL DIRECTOR: Apa que si compta.

EL DIRECTOR passeja EL NADÓ d'endavant cap endarrere mentre ella buida a poc a poc el contingut del biberó.

LA JOVE ABANDONADA I SOLA: M'agradaria destrossar el món sencer de dalt a baix i veure-ho començar tot una altra vegada.